

Group Show

We need to talk about Paintings

'*We need to talk about paintings*' is our second collective exhibition. Since the creation of our gallery in September 2016, painting has been the least represented medium on our walls. That is why we felt the desire to express our interest in painting, albeit in our own way. Not necessarily in a direct, more often in an allusive manner. Hence our mock-solemn title. We decided to invite artists whose practice seems to us to evince an enlarged field of painting or to question that practice.

Laurette Atrux-Tallau (1969) appropriates illustrations which she finds in natural science magazines from the 1960's/1970's, on which she applies drops of nail varnish which saturate or create geometrical shapes. On other images she repeats motifs which disturb the legibility of subjects or she emphasises certain elements. We oscillate between an atmosphere of German Romantic painting and an almost Pop-like exaggeration.

The work by **Detanico & Lain** (1974 / 1973) is part of the '27 rue de Fleurus' series, a homage to Gertrude Stein's Paris address. The Brazilian duo has created a font named 'Cubica' and inspired by Cubism. They have translated one of her poems into this new font. Like the format the colours come straight out of a painting that used to belong to Gertrude Stein, who was also a patron of the arts. You can recognise here Picasso's palette of blues and pinks as he painted an acrobat clad in blue walking about on a ball, as a massive man in pink and blue looks at him.

Nicolas Floc'h (1970) is proposing two complementary objects. One sound piece entitled 'The colour of water', the result of a meeting with Hubert Loisel, a researcher at the Oceanology and Geosciences Laboratory, at the CNRS, at ULCO and at Lille University, and on the other hand three monochromes. These are underwater photographs of columns of water which envelop us like an entity of colour. The project aims to collect monochromes as a way to reproduce all existing nuances of water and making it possible to understand the adaptation of phytoplankton linked to its photosynthetic activity.

Pierre Gérard (1966) 'Floating Couple' is an oil painting on fruit cardboard of an appropriation, that of a pre-existing image, illustrating the ingenuity of man. Starting from a number of disparate elements, the main character here creates a precarious boat. For the first time in the artist's painted work the image is shifted so as to underline the dimension of the lack. For those who know Pierre Gérard's sculptures, there is a meaningful hint involved, as he assembles disparate fragments to finally give birth to mysterious sculptures.

In this large-scale work **Aida Kazarian** (1952) tirelessly repeats the fingerprint of her index. She applies paint in a boustrophedon manner that is typical of the work of Caucasus rugs, reflecting the intermixing of cultures in that region. This refers directly to her Armenian family roots. She questions the support with this semi-transparent navy canvas which partly reveals the structure of the frame. The slightly pearlescent colour reacts delicately to the light and the variety of the traces generates a feel of soft vibration.

Adrien Lucca (1983) has been working for many years on light and colour. Here he is proposing an extension of the experiments presented last year in his personal show as well as those that led to making the permanent installation in the Rotterdam metro inaugurated in December 2018.

Yoann Van Parijs (1981) collects and assembles. He superimposes and apposes. He captures what strikes him in the urban space, both through photographs and through sketches. He gathers fragments from building sites, on which he applies his layers of paint which scramble or illuminate his vision of the world. And so he oscillates between abstraction and figuration, between reality and energy.

Pep Vidal (1980) is presenting 'Tree': at the origin of this painting/sculpture there is the discovery, on a pavement in Amsterdam, of a small fir tree. Then came the insane desire to go and plant it back in Sweden, in a kind of expedition to return to the origins. Then, as often with Pep Vidal, came the question of the volume of that tree. He was to use the method called 'rolling painting'. The quantity of water you could put in the cylinder corresponds to the volume of the tree and the quantity of paint used would make it possible to cover the whole of it.

Lionel Estève (1967) invites us to contemplate some stones which seem to have gorged themselves in contact with a coloured brook. Some of them are equipped with dividing lines between air and water, while other ones are entirely submerged. The watercolour caresses the stone and addresses a notion that is dear to the artist: that of producing a painting which questions sculpture.

LMNO:

Opening Saturday 12 of January from 2pm to 18pm.

Exhibition 17 January to 23 February 2019 and from 14 March to 23 March 2019.

Opening times : Thursday, Friday, Saturday from 2pm to 6pm and by appointment.

The logo for LMNO consists of the letters 'LMNO' in a bold, sans-serif font, arranged in a slight upward curve. A thin, curved line arches over the letters, starting from the left and ending on the right, creating a stylized, modern look.

Rue de la Concorde, 31
B-1050 Brussels
Belgium
info@lmno.be
+32 (0) 498 57 35 47
www.lmno.be

Groepstentoonstelling

We need to talk about Paintings

“**We need to talk about paintings**” is onze tweede groepstentoonstelling. Sinds de oprichting van de galerij, in september 2016, is de schilderkunst het minst vertegenwoordigd op onze muren. Dus we wilden onze belangstelling voor dat medium betuigen, maar op onze eigen manier. Niet per se direct, maar grotendeels zijdelings. Vandaar die ernstig lijkende titel.

We nodigden kunstenaars uit van wie de praktijken ons lijken te getuigen van een bredere kijk op de schilderkunst – of die de schilderpraktijk in vraag stellen.

Laurette Atrux-Tallau (1969) gaat aan de slag met illustraties van natuurwetenschappelijke tijdschriften uit de jaren '60 en '70, waarop ze druppels nagellak aanbrengt om het beeld te verzadigen of geometrische vormen te creëren. In andere beelden herhaalt ze motieven die de leesbaarheid van het onderwerp verstoren of die bepaalde elementen ervan benadrukken. Nu eens is de sfeer die van de Duitse romantische schilderkunst, dan weer van een popart-achtige exuberantie.

Detanico & Lain (1974 & 1973) Dit werk behoort tot de serie “27, rue de Fleurus”, een knipoog naar het Parijse adres van Gertrude Stein. Het Braziliaanse duo creëerde het door het kubisme geïnspireerde Cubica-font. Met dit nieuwe lettertype ‘vertalen’ ze een gedicht van Stein. Net als de vorm van de letters zijn de kleuren afkomstig van een schilderij uit de verzameling van die Amerikaanse mecenas. We herkennen hier de blauwe en roze schakeringen uit Picasso’s schilderij van een acrobate in het blauw die op een bal balanceert, terwijl een gespierde man in roze en blauw haar gadeslaat.

Nicolas Floc’h (1970) stelt twee complementaire objecten voor. Een klankwerk, “la couleur de l’eau”, dat voortvloeit uit een ontmoeting met wetenschapper Hubert Loisel (Laboratoire d’Océanologie et de Géosciences, CNRS, ULCO, Université de Lille), en daarnaast drie monochrome werken. Het betreft onderwaterfoto’s van waterkolommen die langs ons heen stromen als een gekleurde entiteit. In dit project verzamelt hij monochrome werken die alle bestaande watertinten kunnen weergeven en een beter inzicht kunnen verschaffen in het aanpassingsgedrag van fytoplankton via fotosynthese.

Pierre Gerard (1966) “Couple flottant”, in olieverf op karton, is het resultaat van de bewerking, of interpretatie, van een bestaand beeld dat de vindingrijkheid van de mens illustreert. Vertrekkend van een reeks ongelijksoortige elementen creëert de hoofdpersoon hier een precair bootje. Voor het eerst in het schilderwerk van deze kunstenaar is het beeld verschoven, om de ontbering te accentueren. Voor wie de sculpturen van Pierre Gerard kent, is dit een veelzeggende knipoog van deze artiest die disparate fragmenten verzamelt om er geheimzinnige sculpturen uit te laten ontstaan.

Aïda Kazarian (1952) In dit grootschalige werk herhaalt de kunstenaar eindeloos de vingerafdruk van haar wijsvinger.

Ze plaatst haar verftoetsen in het – voor Kaukasisch tapijtwerk kenmerkende – ‘boustrofedon’-ritme dat de vermenging van culturen voorstelt. Dat ritme verwijst rechtstreeks naar de Armeense oorsprong van haar familie. In het semi-transparante zeildoek, dat een deel van de lijststructuur onthult, stelt ze tevens het medium zelf in vraag. De parelmoerachtige kleur reageert subtiel op het omringende licht en de diverse sporen wekken de indruk van een zachte trilling.

Adrien Lucca (1983) werkt al vele jaren met licht en kleur. Hij toont hier werk dat in het verlengde ligt van de experimenten die hij vorig jaar in zijn solotentoonstelling presenteerde en die aan de basis liggen van zijn permanente installatie die in december 2018 in de Rotterdamse metro is ingehuldigd.

Yoann Van Parys (1981) verzamelt spullen die hij daarna bij elkaar brengt. Hij legt ze op en naast elkaar. Met foto’s en schetsen legt hij vast wat hem in de stedelijke ruimte opvalt. Op bouwplaatsen sprokkelt hij objecten bij elkaar waarop hij delicaat laagjes verf aanbrengt die zijn wereldvisie verstoren of toelichten. Hij houdt het midden tussen abstractie en figuratie, tussen realiteit en energie.

Pep Vidal (1980) presenteert “tree”. Dit schilder-/beeldhouwwerk gaat terug op zijn ontmoeting met een kleine kerstboom op een Amsterdams trottoir. Daarop kreeg hij het gekke idee om de boom in Zweden te gaan herplanten, als een soort terugkeer naar de bron. En toen kwam, zoals vaak bij Pep Vidal, de kwestie van het volume van die boom. Hij maakt gebruik van de zogenoemde ‘rolling painting’-methode. De hoeveelheid water die in de cilinder past, komt overeen met het volume van de boom, en de gebruikte hoeveelheid verf kan hem helemaal bedekken.

Lionel Estève (1967) nodigt ons uit tot het gadeslaan van stenen die het water van een kleurrijke stroom lijken te hebben opgeslorpt. Sommige stenen vertonen scheidslijnen tussen lucht en water, terwijl andere volledig ondergedompeld zijn. De waterverf streelt de steen en geeft uiting aan een voor de kunstenaar dierbaar thema: schilderijen maken die de beeldhouwkunst in vraag stellen.

Vernissage op zaterdag 12 januari vanaf 14:00 uur tot 18:00.

Tentoonstelling van donderdag 17 januari to 23 februari en 14 maart tot 30 maart 2019.

Open galerij van donderdag t/m zaterdag van 14:00 tot 18:00 en op afspraak.

